

... és már nem arra kanyarodnak az utcák. A terek néhány centiméterrel arrébb költöztek. Másképpen csaholnak a kóbor kutyák, az országutak is szűkebbek lettek. Az épületekről már nem úgy mállik a vakolat, a templomkertbe sem jár senki, nem gondol már senki Weisz Móra sem, és nem hullanak kósza dohányszálak összehajló foltos büröklevelek közé. Már az eső sem úgy esik, és a patak sem úgy folyik, az ösvény felszívódott, mint a harmat. Nincs többet átjáró, a titkos kertkapunak nyoma veszett, és régi illatok illantak el mindörökre. Az autógumi másképpen kopik, a szívek is belülről kifelé, mint érett almák mosolyognak, és nem gondolnak többet a nyárra, nem gondolnak elhagyott hotelszobákra és kedves recepciósfiúkra, egy mulatozásra valami pincében, a pohárral sem gondolnak már, s a kéz nem keres másik kezét magának. A ráncba újabb ránc nőtt, és a hajból örökre kisimult egy makacs forgó. A lelket kamillateával borogatjuk, és medencehosszokban mérjük az időt. A hajnal a vízbe költözött, hideg és könyörtelen, óra ketyeg benne, és az aktatáska már nem repül merész ívben egy szemetesekuka felé. Senki nem számol már a madarak szárnyának feszítvolságával, senki sem számol már a szárnyakkal, egy borvízkút továbbra is a patakba folyik csendesen, de mindenki kikerüli a nyikorgó forgókaput. Nem neszeznek pókok egy függőzárban valami dombra épített kápolna vaskapuján, és tücskök sem ciripelnek holmi fűbe ejtett füleknek. A fülek helyén hó és fagy és siket halál.

Nincsenek már közös ágyak átmeneti szállásokon, nincsenek hajnali lopózások, el és vissza, nincs többé menekülés és nincs többé rejtőzködés, amióta pedig ez nincs, az sincs, amióta nincs mit rejtegetni, mi sem vagyunk, azok voltunk tehát, amit rejtegetni kellett. A késő éjszakai szeszek kifogytak, és nem sístereg a vér a hajszálerekben, kicsit nagyobb lett egy trombus, és az érdoki sem úgy mosolyog, mint régen, a toronyóra mánusa leesni készül éppen, és van egy város, amely teljesen elvesztődött, senki sem találja, senki sem keresi. Van egy ember is, aki árván. S reggel nem kell futnia sehova, az időt csak medencehosszokban méri, sem apja, sem anyja, sem neve, létezése kétes, mégis ő írja ezeket a sorokat.

Ablaknak nyomott égő homlok, varakozás egy lassan dőcögő vonaton, körbetekeredő macskaköves sikátorokon csikorduló kuncogás és léptek, lépték, és illatos cigaretták, egy fellobanó gyújtó lángja. A homlok mögött most zaj, apró játékok emlékképei, és Apollinaire-sorok összekeveredve esőcseppekkel, egy túl gyorsan jött nyár szagával és egy túl korán elhagyott érzés meszes vázával. Meddőhányó a lélekben, s a folyamatosan ketyegő idő, a naptár sorra leszakadó napjai, melyekben minden van, csak egyvalami nincs, és ettől a napok sem olyanok, akárcsak az utcák, amelyek irányt változtattak, és a városok, melyek szó nélkül távoztak, és nem maradt más, csak a medencehosszban mért idő s a gazdátlan ember, kit nem kér magának senki, akit senki sem vállal, a gondolatai ezért csak lógnak a semmi ágán, lógnak.

Sértettség és vérző szívek hagyta nyom, valami homokban, és a homok apró betűi, a betűkben egy történet, amelyet nem írhat meg senki, ezért nincs is, csak két testben, két fejben, két külön történet, mely a testeket használva beszélgetett, de amióta a testek, csak a medencékben, és amióta az elhagyott ágyak, és a felfüggesztett vágyak, hevenyészett, átmeneti szállások, kora reggeli ájulások egy meleg vizes kádban, lábak és vesék, mind gazdátlanul, bár jogos tulajdonosnál, és már csak az idő, az idő, amint itt ketyeg óra alakjában, értelmetlenül, mert az értelem elveszett egy már nem repülő aktatáska belső zsebében, egy olyan papírlapon maradt, mely magától elégett, mielőtt a történet, a történet, amely nincs is, mert amióta. Azóta nincs.

És itt van egy ember, egy új, kit senki sem nevez magáénak, és az ő története ezért nem is történetek, és eltűnik majd ő is, mint az a város, mely hátra sem nézve futott ki e világból, és a térképen a helye beforrt, és a sebhely helyett csak egy apró kitéremkedés, melyet nem ismer meg csak avatott kéz. Kezek, melyek minden zugot és hajlatot. S melyek most árván. És futások hajnalban, eltévedt üzenetek és könnyek, most meg már csak a medencehossz, lóugratás, kikerülés.

Nincsenek érett almák, virágzó gesztenyék, cinkosan összehajló füvek. Komor szász szentek sincsenek, a liliomok elhervadtak a kezükben, a kerék elgurult, a golyvás harangozónő, akárcsak a szertefutó utak... Mi is, akárcsak a szertefutó utak. Kereszteződések sincsenek, s a kívánság, vágy, csak az álmok vendégeként, oly rövid ideig, és a szemek, mivel egymást nem láthatják, már nem villanak, sem játékosan, sem cinkosan. És maradt csak az emlék, minden ideg nyilallásában, a háttól a sarkakig, gyomorban, szemzugban, ágyékban, csuklóban, térdben.

Kihűlő, sebtében elhagyott ágyak sincsenek már, csak a hajszálak cinkos fonadék, belső szerveket szorongatván, vágyakat átalakító esszenciák, és a remény, egy új szerelembe vetve, a réginek maradnak a porok, merengető füvek, orrlukakba felszippantott bánat. Emlékek féltve őrzése és ez az árva harmadik, aki senkinek. Senkinek. Csak az idő, mely itt ketyeg, minden medencehosszban, és az utak, egy kocsmá székei sístergő trónusokká váltak, és bolond vagyok, mondják, pedig csak befelé, befelé, a városok is beljebb költöztek magukba azóta, és az utcák, az utcák már nem ott vannak, ahol voltak, és a lábak sem találják már a helyüket, nem hogy a szívek, de a remény, a remény, melyben oly szép volna hinni, ha megtanultunk volna hinni, de mi nem, nem, csak medencehossz, kitartás, kitartás, édes egyetlen barátom, kitartás, búcsú, fegyverektől, képektől, virágzó gesztenyéktől, a búcsú megtagadása, és az álmokban rohamra indulók. Velünk. Velünk. És

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Márton Evelin

Látó Szépirodalmi Folyóirat